

Het boek Daniël - Negenentachtig

Het Ontrafelen van de Valse Leringen: Een Historisch Onderzoek naar het Dagelijks in het Adventisme

Jeff Pippenger

2024-02-22

In het eenentachtigste artikel in deze reeks artikelen over het boek Daniël hebben wij een passage opgenomen uit Manuscript Releases, deel 20, 17–22, waarin Zuster White duidelijk aangeeft dat de leer dat „het gedurige” het heiligdom van Christus voorstelt, aan ouderlingen Prescott en Daniells was gegeven door „engelen die uit de hemel waren verdreven.” Zij duidt hun onjuiste opvatting van „het gedurige” niet daadwerkelijk aan zoals ik dat heb gedaan, maar het historische verslag maakt overvloedig duidelijk dat dit is wat zij als waarheid trachtten te vestigen. Zij poogden gedeelten van Uriah Smiths boek Daniël en de Openbaring te herschrijven, waarin de opvatting van „het gedurige” wordt gehandhaafd, die zij in Early Writings, bladzijde vierenzeventig, als de juiste zienswijze aanduidt.

W. W. Prescott had een periodiek tijdschrift gepubliceerd, getiteld The Protestant, waarin het enige thema bestond in het verheffen van de valse opvatting van “het dagelijkse”. Hij en de president van de General Conference, A. G. Daniells, werden de satanische speerpunt om Prescotts pogingen voort te zetten gericht op het vestigen van de valse leer als de orthodoxe opvatting binnen het adventisme, maar zolang Ellen White leefde, werd hun succes in die satanische poging in bedwang gehouden. In 1931 berichtte Daniells dat hij juist in het jaar waarin de passage uit Manuscript Releases werd geschreven (1910), een onderhoud had gehad met zuster White over het onderwerp van “het dagelijkse”, en dat zij hem ertoe had gebracht te geloven dat de opvatting van hem en Prescott juist was.

Het is belangrijk deze geschiedenis te begrijpen, want wij beginnen nu met onze beschouwing van de vermeerdering van kennis die in 1989 kwam, toen de heilige hervormingslijnen en de laatste zes verzen van Daniël elf werden ontsloten. Om het licht te herkennen dat werd voortgebracht met de ineenstorting van de Sovjet-Unie ter vervulling van vers veertig van Daniël elf, is het noodzakelijk dat “het gedurige” en de profetische geschiedenis die door “het gedurige” wordt voorgesteld, juist worden begrepen, want die geschiedenis illustreert de herhaling van die geschiedenis in verzen veertig tot vijfenveertig van Daniël elf. Die verzen wijzen aan dat de boodschap die in die verzen wordt ontsloten, de “tjdingen uit het oosten en uit het noorden” zijn, die de uiteindelijke vervolging van Gods volk teweegbrengen.

Maar geruchten uit het oosten en uit het noorden zullen hem verontrusten; daarom zal hij uittrekken in grote grimmigheid om velen te verdolgen en geheel weg te doen. En hij zal de tenten van zijn paleis opslaan tussen de zeeën, op de heerlijke heilige berg; toch zal hij aan zijn einde komen, en niemand zal hem helpen. Daniël 11:44, 45.

De boodschap van vers veertig die bij de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989 werd ontzegd, is de boodschap van de late regen die het pausdom (de koning van het noorden) ertoe zal brengen „uit te trekken met grote grimmigheid om velen te verdelgen en volkomen weg te doen.” „Tijdingen” is profetisch een boodschap.

En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden? gelijk geschreven staat: Hoe lieflijk zijn de voeten van hen die het evangelie van vrede verkondigen en blijde tijding brengen van goede dingen! Romeinen 10:15.

De boodschap van de late regen is de boodschap die wordt verkondigd door Gods wachters van de laatste dagen, die het lied van de wijngaard en het lied van Mozes en het Lam zingen.

Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten van hem die goede tijding brengt, die vrede verkondigt; die goede tijding van het goede brengt, die heil verkondigt; die tot Sion zegt: Uw God regeert! Uw wachters zullen hun stem verheffen; tezamen zullen zij jubelen: want zij zullen oog in oog zien, wanneer de HEERE Sion wederbrengt. Jesaja 52:7, 8.

Het “gerucht” in vers vierenvestig van Daniël elf maakt de mens der zonde razend, en het laatste pauselijke bloedbad wordt voltrokken. Die boodschap is de boodschap van de derde engel, die aanzwelt tot een luide roep bij de spoedig komende zondagswet.

“Niemand wordt veroordeeld voordat hij het licht heeft ontvangen en de verplichting van het vierde gebod heeft ingezien. Maar wanneer het decreet zal uitgaan dat de valse sabbat afdwingt, en de luide roep van ‘de derde engel’ de mensen zal waarschuwen tegen de aanbedding van het beest en zijn beeld, zal de scheidslijn tussen het valse en het ware duidelijk worden getrokken. Dan zullen zij die in de overtreding blijven volharden, het merkteken van het beest ontvangen.” Signs of the Times, 8 november 1899.

Het „gerucht uit het oosten en uit het noorden” dat het pausdom in woede doet ontsteken, aanzwelt tot een luide roep bij de zondagswet, en die boodschap is de boodschap van de late regen die op 11 september 2001 begon. De uitdrukking „luide stem” is een profetische term die een toenemende macht vertegenwoordigt.

„De waarheid voor deze tijd, de boodschap van de derde engel, moet met luider stem worden verkondigd, dat wil zeggen met toenemende kracht, naarmate wij de grote laatste beproeving naderen.” The 1888 Materials, 1710.

De „tijdingen” van vers vierenvestig zijn de boodschap van de late regen vlak voordat de menselijke genadetijd sluit, wanneer Michaël opstaat. Het is dezelfde boodschap van de late regen die op 11 september 2001 kwam, maar zij zwelt aan tot een luide roep, of een luide stem, wanneer de honderd vierenvestigduizend verzegeld zijn en de Heilige Geest dan zonder mate wordt uitgestort. Het is dezelfde boodschap van de late regen die de periode van de verzegeling van de honderd vierenvestigduizend kenmerkte.

Het is de boodschap van de late regen die is vervalst door een boodschap van vrede en veiligheid, welke door het Laodiceïsche adventisme wordt verkondigd vanaf de komst van de „ezel” tot aan de komst van de „leeuw”. De periode tussen 11 september 2001 en de spoedig komende zondagswet

markeert het geestelijke sterfbed van het Laodiceïsche adventisme, en zij die worden geoordeeld nadat Gods huis (Jeruzalem) is geoordeeld, sterven in hetzelfde graf. Het sterfbed van het Laodiceïsche adventisme bevindt zich tussen de ezel en de leeuw, en de boodschap die wordt verworpen en hun dood teweegbrengt, is het „gerucht uit het „oosten” (een symbool van de islam) en uit het noorden (een symbool van het pausdom). Het is dezelfde boodschap, namelijk de boodschap van de derde engel.

De laatste zes verzen van Daniël elf, die ten tijde van het einde in 1989 werden ontzegd, vormen de boodschap van de late regen, die wordt verkondigd in een tijd waarin een valse boodschap van de late regen van “vrede en veiligheid” wordt verkondigd. De beproeving van de late regen treft eerst Gods huis, want daar begint het oordeel, en vervolgens treft zij de andere kudde buiten Gods huis. Om deze reden is het van wezenlijk belang de “leugen” te begrijpen die in de derde generatie in het Laodiceaanse Adventisme werd geïntroduceerd; want terwijl God Zijn Heilige Geest uitstort op hen die Hij verzegelt, stort Hij tegelijkertijd een krachtige dwaling uit over hen die de liefde der waarheid niet hebben aangenomen.

Tijdens de controverse gedurende het eerste anderhalve decennium van de twintigste eeuw over „het dagelijks offer” was F. C. Gilbert een van de mannen die het juiste Milleritische standpunt verdedigden, namelijk dat „het dagelijks offer” een symbool van het heidendom is. Gilbert was een uit het jodendom bekeerde en las en sprak volmaakt Hebreeuws. Hij verdedigde het pioniersstandpunt in het boek Daniël op grond van zijn begrip van de Hebreeuwse taal. In 1910, juist in het jaar waarin zuster White het manuscript schreef dat tientallen jaren begraven zou blijven en waarin werd vastgesteld dat de opvatting van Daniëls en Prescott over „het dagelijks offer” van Satans engelen afkomstig was, had Gilbert een persoonlijk onderhoud met zuster White over de kwestie van „het dagelijks offer”.

Wij weten dat hij een onderhoud had, want onmiddellijk (de volgende dag) schreef hij een samenvatting uit van het onderhoud dat hij met zuster White had gehad. In 1931 deed A. G. Daniëls de bewering dat hij in datzelfde jaar—1910—een onderhoud met zuster White had gehad over het onderwerp van „het dagelijkse”. Daniëls beweerde dat zuster White hem geen andere slotsom had nagelaten dan dat „het dagelijkse” een symbool was van Christus’ bediening in het heiligdom. Maar Daniëls’ bewering van een onderhoud was niet slechts een „leugen”, zij is de „leugen” der profetie die een krachtige dwaling teweegbrengt.

Voor hen die mogelijk geen toegang hebben tot de kaarten van 1843 en 1850, is het belangrijk te begrijpen dat, toen de kaart van 1843 in 1842 werd gepubliceerd, de Millerieten nog steeds geloofden dat het heiligdom dat gereinigd zou worden ter vervulling van de profetie van de tweeduizend driehonderd jaren, de aarde was. Toen zij de kaart van 1850 publiceerden, wisten zij echter dat het te reinigen heiligdom het hemelse heiligdom was. Om deze reden bevat de kaart van 1843 GEEN afbeelding van Gods heiligdom, maar de kaart van 1850 WEL een afbeelding van Gods heiligdom. Dit is belangrijk, want Daniëls beweerde dat hij in zijn onderhoud met Zuster White haar de kaart van 1843 had getoond, en dat hij haar op het heiligdom op de kaart had gewezen. Dat zou onmogelijk zijn geweest, want op de kaart van 1843 is geen heiligdom afgebeeld. Zijn bewering van een onderhoud was een „leugen”.

Toen ik mij in 2009 door deze geschiedenis heen werkte en mij ervan bewust werd dat de mannen aan beide zijden van de kwestie beiden beweerden een onderhoud met zuster White te hebben gehad over het onderwerp van „het dagelijkse”, stuurde ik een e-mail aan het Ellen White Estate met de vraag of zij toegang hadden tot het logboek waarin de gesprekken van zuster White in 1910 waren vastgelegd. Zij antwoordden dat zij het logboek nog steeds in hun bezit hadden. Hieronder volgen mijn e-mail en het antwoord van het Ellen White Estate.

Maandag 19 januari 2009

Aan wie het aangaat:

Ik heb vernomen dat er een logboek bestaat waarin is vastgelegd wie gesprekken met zuster White had en waarover die gesprekken gingen. Ik probeer te verifiëren dan wel te weerleggen of A. G. Daniells in 1910 een gesprek met zuster White heeft gehad over het onderwerp van het „dagelijks”. Ik ben mij ervan bewust dat er historisch getuigenis bestaat dat dit gesprek heeft plaatsgevonden, maar ik vraag mij af of er enig officieel logboek is waarin dit daadwerkelijk is vastgelegd. Tegelijkertijd is mij verteld dat ook F. C. Gilbert in 1910 een gesprek met zuster White had over het onderwerp van het „dagelijks”, en ik zou graag willen weten of dit kan worden bevestigd door een logboek dat in die periode door haar staf werd bijgehouden. Misschien was er geen logboek, of misschien geeft u die informatie niet vrij indien er wel een was, of misschien gaat het uw mogelijkheden te boven om dit voor mij na te gaan, ook al bestaat het. Hoe dan ook wilde ik het toch vragen. Alle hulp die u zou kunnen bieden, zou zeer op prijs worden gesteld.

Beste Jeff,

Dank u voor uw e-mail. Wij beschikken wel over een tamelijk volledig overzicht van Ellen Whites reisroute, op basis van haar brieven, dagboeken en gepubliceerde afspraken, maar niet over een „logboek” als zodanig.

U hebt ongetwijfeld gelezen over A. G. Daniells' bezoek aan Ellen White in deel 6 van de EGW-biografie, *The Later Elmshaven Years*, blz. 256, 257. Wij hebben geen onafhankelijke vermelding van dit gesprek gevonden. Wij beschikken wel over een brief van ouderling Gilbert van 1 juni 1910, waarin hij aangeeft van plan te zijn op 6-9 juni in St. Helena te zijn (waar Ellen White woonde). Dat is de omvang van de ondersteunende documentatie waarvan ik op de hoogte ben.

God zegene u — Tim Poirier, vice-directeur, Ellen G. White Estate

Er bestaat geen onafhankelijk verslag dat Daniells ooit een onderhoud heeft gehad over het onderwerp van „het dagelijkse”, maar er is wel een brief van Gilbert waarin hij aangeeft voornemens te zijn van 6 tot en met 9 juni 1910 in haar woning te verblijven.

In de biografie van zuster White, waarnaar het Ellen White Estate verwijst, noteerde haar kleinzoon, wanneer hij ingaat op de kwestie van het interview van Daniells, Daniells' bewering betreffende het verzonden interview van 1910:

„Op een iets later moment in de besprekingen ging ouderling Daniells, vergezeld van W. C. White en C. C. Crisler, verlangend om van Ellen White zelf precies te vernemen wat de betekenis was van haar uitspraak in Early Writings, naar haar toe en legde de zaak aan haar voor. Daniells nam Early Writings en de kaart van 1843 met zich mee. Hij ging dicht bij Ellen White zitten en bestookte haar met vragen. Zijn verslag van dit onderhoud werd door W. C. White bevestigd:“

‘Ik las Zuster White eerst de hierboven gegeven verklaring voor uit Early Writings. Vervolgens legde ik haar onze profetische kaart voor, die door onze predikanten wordt gebruikt bij de uiteenzetting van de profetieën van Daniël en Openbaring. Ik vestigde haar aandacht op de afbeelding van het heiligdom en ook op de periode van 2300 jaar, zoals die op de kaart waren weergegeven.

‘Ik vroeg haar toen of zij zich kon herinneren wat haar met betrekking tot dit onderwerp was getoond.

„Zoals ik mij haar antwoord herinner, begon zij met te vertellen hoe sommigen van de leiders die in de beweging van 1844 waren geweest, trachtten nieuwe data te vinden voor het einde van de periode van 2300 jaar. Deze poging was bedoeld om nieuwe data vast te stellen voor de komst van de Heer. Dit veroorzaakte verwarring onder hen die deel hadden uitgemaakt van de adventbeweging.“

‘In deze verwarring openbaarde de Heere haar, zei zij, dat de opvatting die met betrekking tot de data was aangehangen en uiteengezet, juist was, en dat er nooit meer een andere tijdsbepaling, noch een andere tijdsboodschap, mocht zijn.

‘Ik vroeg haar vervolgens te vertellen wat haar was geopenbaard over de overige zaken betreffende het „dagelijkse” — de Vorst, het heerleger, het wegnemen van het „dagelijkse” en het neerwerpen van het heiligdom.

„Zij antwoordde dat deze kenmerken haar in het gezicht niet waren voorgehouden zoals het tijds gedeelte dat wel was. Zij zou zich er niet toe laten brengen een verklaring te geven van die punten van de profetie.

“‘Het onderhoud maakte een diepe indruk op mijn geest. Zonder aarzeling sprak zij vrijuit, duidelijk en uitvoerig over de periode van 2300 jaar, maar met betrekking tot het andere deel van de profetie zweeg zij.

‘De enige conclusie die ik uit haar ongedwongen uitleg van de tijd en haar stilzwijgen met betrekking tot het wegnemen van het „dagelijks” en het neerwerpen van het heiligdom kon trekken, was dat het visioen dat haar werd gegeven betrekking had op de tijd, en dat zij geen uitleg ontving aangaande de andere delen van de profetie.—DF 201b, AGD-verklaring, 25 sept. 1931.’ Arthur White, Ellen G. White, deel 6, 257.

Daniells beweerde dat hij haar de kaart van 1843 had laten zien en haar had gevraagd naar het heiligdom dat niet op de kaart is weergegeven. Hij beweerde tevens dat hij ook het boek Early Writings had meegenomen en haar met vragen had bestookt over wat zij bedoelde toen zij de pioniersopvatting van “het dagelijkse” duidelijk onderschreef en dat de kaart door de hand des

Heren was geleid. Ellen Whites zoon, die de vader was van Arthur L. White, de biograaf die het overzicht van deze vermeende gebeurtenis schreef, had Daniells' en Prescotts satanische opvatting van "het dagelijkse" aanvaard en legde getuigenis af ten gunste van Daniells' bewering over wat hij tijdens het onderhoud had gehoord. Zij waren eenvoudigweg niet zorgvuldig met hun verzonden verhaal, want de kaart van 1843 geeft geen heiligdom weer waarnaar Daniells had kunnen wijzen.

Nog een onwaarheid die in het interview wordt weergegeven, is de leugen dat de passage uit Early Writings een waarschuwing tegen „het vaststellen van tijden” was. De passage waarnaar Daniells naar verluidt vroeg, luidt als volgt:

„Ik heb gezien dat de kaart van 1843 werd geleid door de hand van de Heer, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand erover was en een vergissing in sommige van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.”

„Toen zag ik met betrekking tot het ‘dagelijks’ (Daniël 8:12) dat het woord ‘offer’ door menselijke wijsheid was toegevoegd en niet tot de tekst behoort, en dat de Heere daarvan het juiste inzicht gaf aan hen die de boodschap van het uur van het oordeel verkondigden. Toen er eenheid was, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het ‘dagelijks’; maar in de verwarring sinds 1844 zijn andere opvattingen aangenomen, en duisternis en verwarring zijn gevolgd. Tijd is sinds 1844 geen toetssteen geweest, en zij zal nooit meer een toetssteen zijn.” Early Writings, 74, 75.

Willie C. White, de zoon van zuster White, had de valse opvatting over „het dagelijkse” aanvaard, en zijn zoon Arthur trachtte de „leugen” die verbonden was met het gesprek dat nooit heeft plaatsgevonden, te bestendigen door te proberen te suggereren dat de waarschuwing in de passage uit Early Writings eenvoudigweg en uitsluitend een waarschuwing tegen het vaststellen van tijden was. Dat argument werd in de jaren 1930 uitgevonden en werd een wezenlijk onderdeel van de „leugen”.

Op dat argument zullen wij in het volgende artikel terugkomen.

“23 september toonde de Heer mij dat Hij voor de tweede maal zijn hand had uitgestrekt om het overblijfsel van zijn volk terug te winnen, en dat de inspanningen in deze tijd van verzameling verdubbeld moesten worden. In de tijd van verstrooiing werd Israël geslagen en verscheurd; maar nu, in de tijd van verzameling, zal God zijn volk genezen en verbinden. In de verstrooiing hadden de pogingen om de waarheid te verbreiden slechts weinig uitwerking, brachten weinig of niets tot stand; maar in de verzameling, wanneer God zijn hand heeft uitgestrekt om zijn volk te verzamelen, zullen de pogingen om de waarheid te verbreiden hun beoogde uitwerking hebben. Allen behoren eensgezind en ijverig te zijn in het werk. Ik zag dat het een schande was wanneer iemand zich beriep op de verstrooiing als voorbeeld om ons nu in de verzameling te leiden; want indien God nu niet meer voor ons doet dan Hij toen deed, zou Israël nooit verzameld worden. Het is even noodzakelijk dat de waarheid in een blad wordt gepubliceerd als dat zij wordt gepredikt.”

„De Heer toonde mij dat de kaart van 1843 door Zijn hand was geleid, en dat geen enkel deel ervan veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde. Dat Zijn hand over een vergissing in enkele van de cijfers was, en die verborg, zodat niemand haar kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.

‘Toen zag ik met betrekking tot het “Dagelijksche”, dat het woord “offer” door menselijke wijsheid is ingevoegd en niet tot de tekst behoort; en dat de Heere de juiste opvatting ervan heeft gegeven aan hen die de roep aangaande het uur van het oordeel verkondigden. Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het “Dagelijksche”; maar sinds 1844 zijn in de verwarring andere opvattingen aangenomen, en duisternis en verwarring zijn gevolgd.’ Review and Herald, 1 november 1850.